

## PHẦN VI

**Đ**ình Hồ nhăn nhó:

- Trả nợ cho Hoán Vân.

Anh Chiêu thẳng thốt:

- Chị Hoán Vân? Bộ chỉ làm thiệt sao?

Gã mặt mụn hậm hực:

- Tao nể mặt anh Văn thôi.

Nhưng mọi người biết không phải thế, gã mặt mụn tên Thao chưa biết nhường nhịn ai bao giờ, tính tốt của gã là dám vì bạn bè.... đổ máu. Và bởi vì khoái trá đánh đấm nên... học chữ thì dốt, học đánh nhau thì tài. Vậy mà Hoán Vân vẫn đòi nợ được.

Gã đeo kính cận ngồi sát Châu lên tiếng:

- Tụi bây đi lấy giấy chứng thương đưa tới văn phòng tao, tao sẽ kiện ả ta bồi thường.

Châu xoa tay lia lịa:

- Thôi thôi. Vì thằng Văn muối mặt chút đỉnh cũng được. Và.... vì cả thằng Thành.

Anh Chiêu cúi gằm. Thành lườm bạn:

- Vì mày có lỗi với người ta trước, còn hòa với thằng Thao đánh người ta bị thương. Nếu thằng Minh tổng trát đòi Hoán Vân hầu tòa, thì bữa sau sẽ nhận luôn đơn thưa của Hoán Vân, thưa thằng Châu tội xâm phạm danh dự, và thằng Thao tội gây thương tích.

Đình Hồ nhìn giờ, cắt ngang câu chuyện:

- Sao anh Văn chưa tới kìa?

Cô gái ngồi sát quầy rượu bây giờ mới ngẩng lên:

- Văn có nói đến trễ.

- Sao giờ Thúy mới nói - Châu cắn nhẩn.

Minh giờ giọng luật sư:

- Cũng tốt. Tụi mình có thời gian tìm giải pháp giúp nó tỉnh lại. Ê Châu! Mày nói nó mê Hoán Vân đến dờ điên dờ khùng ra sao?

Anh Chiêu giật mình, bị Thành bấm khế. Thúy cúi đầu, nghe sàu chát ngát. Gã đen thui với cái đầu đinh ba phân, nãy giờ ngồi như nhập định, vụt cất tiếng oang oang muốn về nhà:

- Thăng Châu là chúa tướng tượng, tao bỏ công trình từ Biên Hòa chạy về đây chỉ để nghe nó ba hoa, chớ không phải vì lo cho thăng Văn.

Đình Hồ liếc Châu:

- Anh Sơn nói đúng. Anh Châu lúc nào cũng nhìn một ra mười, mới hôm qua gặp anh Văn, có thấy gì lạ đâu. Ảnh bình thường lắm.

Cả đám chĩa mắt vào Châu, gã ngoác mồm kể:

- Tụi bây biết thăng Văn xin nghỉ phép dài hạn chưa. Chưa chớ gì. Biết nó làm gì không? Không làm gì hết. Sáng, trưa, chiều tối tò tò đến Nam - Thái - Hàn chờ Hoán Vân... Rồi sao nữa biết không? Bỗng dưng nó tận dụng hết mọi đường dây quen biết từ Nam ra Bắc, truy tìm một ai đó, và hàng ngày ngồi đọc từng đồng giấy tờ quái quỷ gì đó từ các nơi gửi về. Nó cắt hết liên lạc, đóng cửa nhà không tiếp khách. Tao tới, nó đuổi. Mặt mũi để râu ria xồm xoàm như tướng cướp. Thả khói thuốc như ống khói tàu.

Đình Hồ lắc đầu lia lịa, mọi người nhìn Châu nghi hoặc. Quả thật, gần tháng nay, họ không gặp Văn, nhưng những bài viết ở Sài Gòn Times của Văn có đăng đều đặn. Châu tiếp tục ngoác mồm, tả oán:

- Tao nói thiệt, thứ đàn bà dữ như cọp cái đó, tao không ưa lắm, nhưng vì tình bạn, tụi mình phải giúp nó.

- Giúp bằng cách nào? - Sơn đầu đình hỏi - Thăng Văn là con nít ba tuổi sao? Từ xưa đến nay, ai giúp ai chúng ta đều biết rồi, nay là chuyện tình cảm riêng tư, mình chen vào không tiện đâu.

Thúy ngẩng lên, nói khẽ:

- Đợi Văn tới đi. Văn....

Cô chột cười méo, bởi Văn đang đẩy cửa bước vào. Hình như Châu không nói quá. Văn bơ phờ trong bộ đồ Jean, bụi không tưởng nổi với gương mặt râu đậm lún phún quanh hàm. Đưa tay chào đám bạn, Văn uống liền ly rượu từ tay Đình Hồ xong, mới nói:

- Gì đây? Đừng nói với tao thằng Châu vỡ nợ hay thằng Minh bị cắt bằng luật sư nha.

Văn nhìn qua Thành, thấy Anh Chiêu, anh tròn mắt.

- Em.

Anh Chiêu cười bẽn lẽn, Văn gật gù hiểu ra:

- Thằng này gớm thiệt. Anh Chiêu! Phải túm nó kỹ vào nhé. À, có Hoán Vân ở nhà không?

Anh Chiêu e ngại nhìn quanh. Văn nhú mày. Đình Hồ vọt miệng:

- Hôm nay họp mặt đây vì anh Châu nói anh đang thất tình chị Hoán Vân. Mọi người lo cho anh.

Văn ngẩng ra, anh gặp ánh mắt Thúy nhìn anh đầy oán trách, khổ đau. Văn trợn mắt định quát lên, tiếng máy kêu tit... tit... khiến anh lấy vội đưa lên tai:

- Alô! Văn nghe đây. Võ hả? Em ở đâu?

-....

- Được. Anh về ngay. Chăm sóc chị Linh cẩn thận giùm anh. Bye.

Văn cho điện thoại vào túi, hồi hả:

- Tao về đây. Tụi bây lần sau muốn uống rượu thì nói, đừng vịn có thằng Châu nói, thằng Châu "cuội lần chạm" cỡ nào tất cả đều biết mà.

Văn biến mất, đám bạn ngỡ ngác nhìn nhau. Vậy là sao? Một cô Linh nào đó nữa, đúng là bị thằng "cuội" gạt tới cửa. Cả đám lơ lơ nhìn Châu. Hấn bai bai:

- Ê. Tao thiệt tình mà, rõ ràng tao thấy...

Lúc ấy, Văn đang phi hết tốc lực trên con ngựa sắt về nhà. Anh gần như quăng đổ chiếc xe bên chiếc 81 của Hoán Vân, thấy anh mừng rỡ, Võ thấy anh mừng rỡ:

- Em đi đâu gặp Hoán Vân? - Văn cầm ly nước, hỏi.

- Đi đâu. Em ra ngang tu viện, thấy chỉ đứng đó ói thôi là ói, mới năn nỉ chờ chỉ vô. Trời. Chỉ say đến độ cứ lên xe là ngã xuống.

- Anh giúp chỉ đi, em phải đi học. Trễ rồi.

Võ hồi hả lấy xe Văn chạy đến trung tâm ngoại ngữ. Văn đổ hết ly nước chanh cho Hoán Vân xong liền lấy thau nước ấm, nhúng khăn, vắt khô lau mặt, lau tay cho cô. Hoán Vân vật vã, lảm nhảm. Từ áo cô bốc mùi tanh vừa ói lúc nãy. Văn thở ra, lấy từ tủ ra chiếc áo pull, quyết định thay áo cho cô.

Anh thay khá vất vả, rồi cũng xong. Bỏ áo cô ngay vào máy giặt, giặt sấy rồi pha thêm ly sữa nóng đem vô. Hoán Vân đã nằm yên, nhưng dường như đi vào cơn mộng nào đó. Cô khóc nức lên, gọi rất tha thiết:

- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Con đây mà. Cái Chuông đây mà.

Văn ngồi xuống bên cô mà nghe nhói lòng. Chỉ trong mơ, anh mới thấy giọt nước mắt của cô. Cô đâu phải không tim, sắt thép, cô như một khối phalê, mà mẹ cô chính là ngọn lửa nung chảy được cái cứng rắn nhưng dễ tan vỡ từ tim cô.

Hoán Vân vụt nhồm dậy, đôi tay chơi vơi, gào gọi:

- Mẹ! Mẹ! Đừng bỏ con.

Văn đón đôi tay cô. Thân cô ngã ập vào lòng Văn, nức nở, gọi mẹ không thôi. Nước mắt cô khiến tim Văn run rẩy. Thân thể cô mảnh mai, nóng hực khiến cả người Văn như cây non gặp bão. Anh ôm chặt cô, môi lướt trên đôi má đầm nước, môi anh đi đến đâu, dòng nước mắt khô đến đấy và rồi đôi mắt cô hé

mở... nhìn anh. Một thoáng bàng hoàng, một chút ngơ ngác, và khi cô chưa kịp hiểu điều gì, thì anh đã cúi xuống tìm môi cô.

Nụ hôn thật nhẹ, ngắn, rồi anh tìm gặp ánh mắt cô. Anh thấy đôi mắt như ngàn sao lung linh. Anh sung sướng, tìm môi cô lần nữa. Lần này thật sự là nụ hôn, bởi rất sâu, rất dài, đầy mê qua hai môi xoắn vào nhau cuống quýt hồi hả. Cả thân thể, tay chân Vãn, quắn quýt ràng rịt Hoán Vân. Cô không thể cự quậy để thoát khỏi, chỉ đón nhận mãi cho đến khi thể xác dậy lửa và bật tiếng rên đáp ứng. Và rồi vòng tay cô quấn ngang lưng anh, môi cô hôn trả anh ngọt ngào, cuồng nhiệt, cả hai quên hết đất trời, bung ra bao dòn nén từ lâu.

- Hoán Vân! Anh yêu em.

Cả người cô run lên trong tay Vãn, đôi tay rờ thân anh vội vã. Ánh mắt đờ đẫn trở lại nổi đau vừa lãng quên qua giây phút thần tiên. Cô lắp bắp:

- Không. Không đâu.

- Sao lại không. Anh yêu em và em có yêu anh.

Hoán Vân muốn vùng thoát vòng tay Vãn. Không thể thoát được. Cô yếu như một con sên, sau nụ hôn ngất người ban nãy và anh, không một tí võ nghệ trở thành thần Hecquin đầy sức mạnh.

Hoán Vân đau khổ nhắm mắt rên rỉ:

- Không đâu. Tôi chẳng còn gì nữa Vãn ơi.

Tiếng than cô chưa dứt, Vãn đã áp má vào mặt cô. Cả hàm râu quai nón lún phún xanh rì, cà nhẹ vào, cùng sống mũi, đi khắp mặt và cổ Hoán Vân theo lời anh thì thầm:

- Còn nhiều lắm cô bé của anh. Bằng chứng là anh đang vì em bủn rủn tay chân, chỉ muốn hôn em và được mãi như thế này. Hoán Vân. Đừng mang lớp vỏ sắt thép ấy nữa. Hãy là em thông minh, dịu dàng với trái tim hồn nhiên nhân hậu. Hãy nhìn thẳng vào cuộc đời để thấy có anh, hai ta là một nửa của nhau, chia sẻ với nhau mọi hạnh phúc hay niềm đau đang có. Hoán Vân. Hãy tin anh, hãy nhìn vào mắt anh, em có thấy là anh yêu em?

Đôi má lún phún râu của anh vẫn lướt trên má cô đầy đam mê dịu dàng. Mắt cả hai thật gần nhau và hai hơi thở trộn đều vào nhau. Cô thấy, thật ra từ lâu tình yêu anh dành cho cô, như cô từng dành cho anh trong câm nín, và hôm nay..... làm sao chối bỏ, trốn chạy được khi anh quá tuyệt vời, từ vòng tay đến nụ hôn và cái lối tạo.... lửa yêu cao độ bằng.... râu này.

Cô quên hết khổ đau, quên lời thề hủy diệt tuổi xuân suốt bảy năm, quên cả một người đang chờ đợi cô trong tuyệt vọng. Hiện giờ chỉ tồn tại Vãn và tình yêu của anh lẫn những gì cô đang nhận. Ôi. Ta "muốn" anh ấy biết bao nhiêu. Ta chẳng đi tìm anh ấy đây sao?

- Hoán Vân.

- Có - Cô thì thâm như kiệt sức. Mắt anh lấp lánh, môi cô hé mở đợi chờ, để rồi mê man trong ngọt ngào chất nhất.

Tình yêu là thế, không như thời vụng dại học trò đầy sách vở ngây ngô, chỉ làm thơ và lén nhìn nhau qua khe cửa. Tình yêu những người có nửa cuộc đời là cảm xúc từ ánh mắt đến trái tim, là ngọn lửa từ bàn tay đến bờ môi gọi lên nỗi khát khao khắp miền da thịt. Anh không dừng lại và cô không muốn anh dừng lại bởi cô nghĩ rằng mình không có ngày mai.

Một đóa quỳnh trắng muốt nở cánh hàm tiêu tỏa hương thơm, len theo gió trắng như ướp lấy đôi người yêu nhau.



**H**oán Vân đứng lên khi buổi họp kết thúc. Đột nhiên Vĩnh thay đổi. Oanh, sau chuyên công tác Đà Nẵng, được Văn giới thiệu đến làm nơi khác và Vĩnh tốt hẳn lên trong quan hệ với Vân khiến vài ánh mắt liếc theo xầm xì.

- Giám đốc có chuyện gì?
- Đợt này đi cao nguyên, cắt người khác thay được không?
- Tại sao?
- Cô đi Hàn Quốc với tôi.

Cô thản nhiên lắc đầu:

- Tôi không thích đi. Và có đi cũng chẳng làm gì. Giám đốc nên đưa một cô thư ký và một kỹ sư kiểm định viên đi theo.

Vĩnh giấu tiếng thở dài:

- Thôi được. Cô định chuyển công tác này bao lâu?
- Sớm một tháng, muộn hai tháng. Chào giám đốc.

Vân nhẹ nhõm lúc về lại phòng làm việc của mình. "Lão này lại muốn lạng quạng đây ". Kệ xác lão. Vân nhún vai một mình. Chỉ cần Nam Thái Hàn đi đúng kế hoạch đến năm 2000 thì mình sẽ còn làm.

Đông bước vô mặt tươi tỉnh, huyết sáo. Tay cầm phong thư. Thấy Vân, anh chàng đùn vội thư báo vào túi, cười lúng túng:

- Chị Vân. Mai đi hả?

Hoán Vân liếc đông, tia mắt' sắc lạnh:

- Đó có phải là thư tình thứ tư, cậu định gửi cho Nga không?

Đông như trời trồng. Chẳng lẽ nhỏ Nga méc hết? Một tháng trước, Đông tìm nhà Hoán Vân, đúng theo tinh thần "buổi họp" bốn người. Cần biết rõ hơn về

thủ trưởng mình để tạo quan hệ chặt chẽ trong công việc. Người Đông gặp là nhỏ Ngà và mới chỉ một tháng, chú chàng viết đến bốn lá thư tỏ tình.

Hoán Vân nhìn vào bảng kế hoạch, lơ đãng nói:

- Tôi là người bảo trợ Ngà, chắc cậu biết rồi, nếu nếu muốn gì cậu cần suy nghĩ cho kỹ.

Đông lấm lét dạ một tiếng rồi chuồn mắt. Hoán Vân ký xong tập hồ sơ, nhìn quanh không thấy ai, cô bực tức. Vậy đó, mới 11 giờ đã vắng tanh, phải qui định giờ làm việc rõ ràng mới được.

Khóa trái cửa phòng, Hoán Vân ra xe lấy xe chạy thẳng về nhà. Hôm nay Ngà, Anh CHIêu ở lại trường. Có một mình. Vân không buồn ăn trưa, cô đi tắm xong, lại bàn mở tấm bản đồ chăm chú xem. Trên bảng đồ nhiều tỉnh thành bị đánh dấu chéo hoặc trong vòng tròn, hoặc chưa có vòng tròn và số lượng chưa bị đánh chéo rất nhiều ở hai đầu Nam-Bắc.

Hoán Vân thở dài, gục đầu xuống bàn. Chợt câu nói Văn hiện ra trong trí cô "Nhu người ta tìm kim đáy biển, nhưng anh ủng hộ em, hãy làm hết sức mình cho một mục đích".

Văn. Hoán Vân phùng mặt. Mới đó đã bốn hôm rồi. Và đêm ấy với Vân là niềm hạnh phúc thiêng liêng nhất. Anh biến cô thành người khác trong giọng nói, nụ cười, ánh mắt long lanh. Anh với bàn tay lùa vào mái tóc cô, với cái cụng đầu cho đôi ánh mắt gặp nhau, với nụ cười tinh quái tràn vui sướng đã khiến cô tin cậy rời vỏ bọc mình, làm cô gái dễ thương như vậy đó. và khi Võ về đến nhà, chú chàng như không nhìn ra chị Vân nữa. Người con gái ngồi tựa vào vai anh Hai, mặc cái áo to đùng của anh hai, ngược nhìn vầng trăng treo trên trời, đang đọc bài thơ tuổi mẫu giáo:

Sân nhà em sáng quá,

Nhờ ánh trăng sáng ngời...

Là chị Vân đó sao? Đâu mà bé nhỏ, mong manh đến thế. Đâu mà hồn nhiên, vô tư đến thế?

Nhưng đúng là chị Vân, và Võ phục anh sát đất. Mới ba tiếng đồng hồ từ lúc mình đi học chớ bao nhiêu. Thế là Võ đề nghị làm cái gì đó đãi anh Hai và bà chị kết nghĩa. Vân nức nở khen thằng em "biết điều".

Vậy là bên trong Võ xắn tay áo, mở tủ lạnh, vặn bếp gaz, bên ngoài dưới cội mai chiếu thủy sát thêm, Văn thủ thi hỏi Hoán Vân về chuyện tìm mẹ.

- Sao anh biết? - Cô xôn xang hỏi. Người cứng lên trong tay Văn, khiến anh vội nói thật:

- Anh Giám bị anh tra hỏi, khai hết. Thật ra anh biết quá nửa, chỉ chờ cái gậy đầu xác nhận của em.

Cô rùng mình, vụt đờ đẫn nói:



- Vậy mà anh.... còn yêu được em sao?

Vẫn lúc ấy đặt tay lên vai cô. Nhìn thẳng vào mắt cô, nói:

- Đời người ai cũng có lỗi lầm. Miễn là biết sửa đổi. Thật ra lỗi lầm em đối với mẹ như thế nào anh chưa biết, nhưng bảy năm rưỡi rồi, em miệt mài tìm kiếm mẹ quên cả bản thân mình, đã đủ cho anh biết rằng anh yêu không lầm. Và anh tin rằng trời cao không phụ kẻ có lòng đâu. Hoán Vân! Đừng tự đày đoạ mình nữa. Em đã trả giá xong cho mọi sai lầm. Anh nghĩ, nếu mẹ biết được, bảy năm qua em sống thế nào, chắc mẹ sẵn lòng tha thứ cho em.

Mắt cô tràn bóng nước, cô gục đầu vào vai anh khẽ lẩm bẩm.....

- Mẹ em sinh ra trong một gia đình nghèo, có giáo dục tốt. Mẹ được ăn học và ảnh hưởng ông ngoại, một người tài hoa, thích lãng du hơn sự nghiệp, bất thiệp, phóng túng.

Mẹ ra đời có nhiều bạn bè, sống không câu nệ hình thức và làm ra tiền. Bạn bè của mẹ thuộc giới thượng lưu, trí thức lẫn dân chơi lắm tiền. Mẹ được nhiều người yêu, và yêu một người phong nhã có tiếng tăm. Trước lúc người ấy đi du học mẹ đã trao thân cho y và y không trở lại.

Mẹ thất vọng, đổi cách sống, trở nên khép kín, từ bỏ mọi quan hệ và thề không yêu ai. Rồi ông ngoại qua đời, bà ngoại sợ mẹ sống cô độc, ảnh hưởng hạnh phúc mai sau của cô con gái, nên khuyên mẹ tìm người bạn đời. Ba mẹ ngày ấy rất giàu, nhờ tiền vay của nội để lại, ông giàu, nhưng ít bạn vì nghề làm giàu của ông theo như người ta nói là "thất đức". Ba yêu mẹ từ lâu, và kiên nhẫn theo mãi. Mẹ vì chán nản, vì sợ ngoại buồn nên nhận lời ba cầu hôn với lời hứa chắc chắn cùng ngoại:

- Khi con làm vợ người, con sẽ quên hết quá khứ, làm vợ hiền, mẹ tốt.

Ba cưới mẹ về, ngay đêm tân hôn đã nảy sinh xích mích, vì mẹ không còn trinh tiết. Từ đó ba luôn cạnh khỏe, chì chiết mẹ mỗi khi có dịp, kể cả khi con đã không lớn. Rồi ngoại mất, di lý chồng xa đi biệt. Thế rồi em ra đời, miền Nam giải phóng, ba đòi đi, mẹ cương quyết ở lại, lại càng mâu thuẫn nhau. Suốt tuổi ấu thơ, khi em vui nhất đòi chơi thoải mái bất cứ trò nào là khi ở bên mẹ. Em gắn bó với mẹ và rất sợ ba, điều ấy làm ba thêm ganh tỵ và ghét mẹ. Dù ông rất yêu bà. (mâu thuẫn quá)

Khi nhà nước mở rộng kinh tế, ba thành lập công ty, công ty trở nên phát triển là nhờ mẹ, bà quen biết rộng, giỏi ngoại giao, nắm bắt thị trường nhạy bén. Ba vì làm ăn phải đưa mẹ đi nơi này chỗ nọ, giao thiệp dù luôn ghen tương, nghi ngờ. Ra đường, ba mẹ là kiểu mẫu về một gia đình doanh nghiệp hạnh phúc, thành đạt. Về nhà, thì ba luôn dằn vặt, ghen tuông, nói mẹ lăng lơ với người này, liếc tình người nọ, khiến mẹ đau khổ.

Lúc đó em 17 tuổi, đang học 12, em thương mẹ và biếc ba rất thương em, đến độ không trái ý em bất cứ điều gì, trong khi mẹ lại nghiêm khắc, hay dạy

dỗ, la mắng mỗi khi em làm lỗi. Và tuổi 17, em đã bị cha đầu độc bằng lòng yêu thương ích kỷ, bằng dòng nước mắt luôn chảy khi kể, mẹ đã làm ô nhục ba và em bằng sự lang chạ kín đáo và ba không nổi giận vì sợ em đau khổ, em không tin. Nhưng lòng ray rứt, chớm nghi ngờ vì em thấy rõ ràng ba rất yêu mẹ, thương em.

Thế rồi em vào đại học, mẹ vẫn thế, chu cấp cho em ăn học trong chùng mực và luôn răn dạy. Còn ba... em làm sao ngờ được, có những thứ tình thương ích kỷ, mù quáng đến vậy.

Hoán Vân ôm đầu đau khổ, Văn nhẹ kéo cô vào lòng đặt đầu cô lên vai mình, nhẹ nhàng khuyên:

- Đừng tự dẫn vạt mình nữa Hoán Vân. Em nói đi, anh mong chia sẻ gánh nặng này giúp em.

Năm ấy, Hoán Vân nghỉ hè muộn vì cô phải thi chuyên giai đoạn. Bà Huyền Vi nghe con báo tin thi tốt, bèn thưởng cho con gái đi máy bay về nhà. Với những gia đình khá giả, dùng phương tiện hàng không là chuyện bình thường, nhưng đây là lần đầu tiên Hoán Vân được đi máy bay. Mẹ cô thường nói với con về cách làm ra tiền và tiêu tiền. Những khi bà về Sài Gòn ký một hợp đồng làm ăn nào đó, thường ở lại một ngày, cùng Hoán Vân đi chợ, nấu ăn và dạo phố, chuyện trò.

Trong mắt Hoán Vân, mẹ thật toàn vẹn, những chớm nghi ngờ ở tuổi mới lớn biến mất, nhường lại cho sự yêu thương kính trọng lẫn tự hào về một người mẹ nề nếp mà không quá cố hủ, khắt khe, nghiêm khắc nhưng biết thông cảm, bao dung cho tuổi trẻ.

Lúc Hoán Vân xuống máy bay, người đón cô là Bảo, anh là cháu dì Út, vừa học xong, được mẹ đưa và làm trong công ty. Mẹ rất quý Bảo, thường nhờ anh làm tài xế đưa mẹ đi công việc. Và anh không chút nề hà - Hoán Vân thấy anh, hỏi ngay:

- Mẹ đâu?

Bảo ngập ngừng rồi nói:

- Cô Vi bận công chuyện, nhờ anh đón Vân.

Không nghi ngờ gì, Hoán Vân lên xe về nhà. Từ hôm đó, đến hết kỳ nghỉ hè, không khí gia đình vẫn êm ấm. Hoán Vân ở nhà có ba mẹ, ra phố có bạn bè. Cô mãi rong chơi, không hay biết gì đến giông tố sắp nổi lên trong mái gia đình bởi một âm mưu bắt nguồn từ tình thương ích kỷ, mù quáng....

Lúc ấy khoảng mười bảy giờ chiều, Hoán Vân nhận điện thoại, người bạn hẹn đi chơi, nhưng vì bận đột xuất nên dời cuộc hẹn sang ngày mai, hỏi cô có giận không.

Hoán Vân buồn lắm, cô chuẩn bị cho một tối vui vẻ với nhiều tưởng tượng, vậy mà... nhưng cô vẫn nói:



- Không sao. Vậy mai gặp chỗ cũ.

Độ mười lăm phút sau, ông Thịnh cha cô về tới, Vân nũng nịu ôm cổ cha hỏi:

- Mẹ đâu ba?

Ông Thịnh cười gượng, nói kiêu né tránh:

- À. Mẹ con nói... ba về trước, bà với.... thằng Bảo đi công chuyện.

- Sao ba không cùng đi?

- Ba có nói để ba đi, nhưng mẹ nói một mình mẹ con với thằng Bảo được rồi.

Lời nói lấp lửng, pha chút chua chát, chán chường của ông Thịnh khiến Hoán Vân dậy lên sự khó chịu. Bữa cơm chỉ ba người, hai cha con và bà Út, càng trở nên nặng nề khi cả ba cùng im lặng.

Ăn xong, Hoán Vân lên lầu, ra sân thượng dạo quanh, một lúc, cô thấy buồn chán, bèn thay đồ định ra phố, ngang qua phòng ông Thịnh, nghe ông to tiếng với ai trong điện thoại, cô tò mò nép mình lắng nghe.

- Sao? Cuộc họp dời lại rồi. Bà Huyền Vi về ngay sau đó à?

-....

- Thế anh có biết nhà tôi bận đi đâu nữa không?

-.....

- Về lại công ty à? Cảm ơn anh.

Ông Thịnh đập máy xuống thật mạnh, hăm hăm đi ra, lầm bầm:

- Thật quá lắm, thật đê tiện, bỉ ổi, không thể tha thứ được nữa.

Hoán Vân nép sau cửa, nín thở khi cha chạy ra, cô hoang mang đầu óc. Mẹ! Là mẹ ư? Không lý nào. Mẹ làm chuyện gì? Có Bảo đi bên mẹ luôn luôn mà.

Ông Thịnh đã lên taxi, Hoán Vân hồi hải dặt xe máy rượt theo. Xe dừng trước công ty, ông Thịnh chạy vụt lên lầu, Hoán Vân lên theo. Cô thấy cha mở cửa phòng làm việc, đi thẳng vào cánh cửa nửa khép kín. Đó là căn phòng nhỏ, để ông Thịnh hoặc bà Vi nghỉ ngơi khi ở lại công ty buổi trưa.

Cảnh tượng bên trong khiến Hoán Vân chết lặng. Người mẹ cô yêu quý, kính trọng, tôn thờ như thần tượng, đang nằm trong tay Bảo ngủ say....

Hoán Vân khóc lặng lẽ, đôi tay luồn vào tóc ghì chặt như muôm ghì chặt tiếng gào thét trong lòng. Văn thở dài châm thuốc hút đợi cô bình tĩnh lại, anh nhìn thấy Võ ra ngoài bên thềm tự bao giờ.

Một lúc, Văn đặt nhẹ tay lên vai cô nói:

- Anh hiểu rồi. Em không cần kể tiếp nữa đâu.

- Anh hiểu gì? - Hoán Vân ngược nhìn Văn.

Văn thoáng nụ cười nửa âu yếm, nửa bao dung:

- Anh nghĩ ngay ra một diễn biến. Sự ghen tuông bệnh hoạn của ba em đã khiến mẹ em không chịu đựng nổi, và bà để lộ ra ý định ly dị. Ba em vừa ghen, vừa sợ mất em, ông ấy biết chắc, em sẽ đứng về phía mẹ em nếu biết rõ, bèn "tiên hạ thủ vi cường".

- Là sao anh Hai? - Võ hỏi. (anh hai này nhiều chuyện tới độ nghe lén mà còn hỏi)

- Ông dựng ra màn kịch bí ối, đem anh chàng Bảo làm vật hy sinh để giữ Hoán Vân về mình và nếu có thể có miệng mà không nói được, bà Huyền Vi vì con sẽ chấp nhận ở lại dù mãi mãi trong lòng Hoán Vân, bà là người mẹ tồi bại. (Nhà báo thám tử!!!!)

Hoán Vân gục đầu xuống chậu mai chiếu thủy, lòng cô đau đớn như dao cắt, nhớ lại gương mặt mẹ lúc đó đầy kinh hoàng, đau khổ, bất lực.

Thật khó nhọc, cô nói:

- Không hề có cuộc họp nào cả, ba em chỉ bịa ra và nói với mẹ, ba đầu đầu không thể dự cuộc gặp thân mật với các doanh nhân thành phố tổ chức tại Non Nước Hotel lúc mười tám giờ, nên mẹ đi thay và Bảo làm tài xế. Ba em biết tính mẹ đợi đúng giờ mới đến, nên thế nào cũng ở lại công ty xem giấy tờ, vậy là ông vạch một âm mưu chu đáo. Ông cho thuốc ngủ vào loại nước uống mẹ thích dùng vào mùa nắng. Đó là nước mơ, mẹ pha chế sẵn bỏ vào tủ lạnh. Ông biết mẹ thường uống một ly nước mơ trước khi đi đâu dù ở nhà hay ở công ty và bà sẽ pha luôn cho Bảo một ly. Thế là giả đò về, rồi ba em quay lại, nép mình vào cửa chờ đợi. Ông đợi mẹ em và Bảo mê man, xông vào phòng đặt hai người nằm chung nhau, về nhà diễn kịch với em.

Hoán Vân ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, cô lại quay về trạng thái vô hồn, lạnh lẽo.

- Chị... Phong Linh. Không phải lỗi của chị - Võ bòn chòn buột miệng, thúc tay Văn.

Văn châm điếu thuốc khác, lơ đãng hỏi:

- Nhờ đâu em biết sự thật?

Cô vụt cười chua chát:

- Em sẽ không bao giờ biết sự thật nếu người bảo vệ đánh mất lương tâm. Ông ta chứng kiến tất cả, nhưng không nói được với em vì ngay hôm sau ông bị ba đe dọa sẽ làm mất việc và công ty nào cũng sẽ không nhận anh ta. Lúc đó, em đang mặt sát... mẹ em bằng những từ tệ hại nhất mà em biết được, em không cho bà nói được lời nào. Em mất lý trí vì.... quá đau khổ.

Giọng Hoán Vân nhỏ dần:

- Sáng hôm sau mẹ bỏ đi, không một lời để lại, ngoài mấy câu trên vách tường mẹ viết ây son môi đỏ:

Một kiếp làm vợ  
 Chưa ngày ấm êm  
 Một đời làm mẹ  
 Giấu kín ưu phiền  
 Nay con khôn lớn  
 Dao cắt ruột mềm  
 Mẹ nuốt nước mắt  
 Con rơi triền miên

Đêm trở nên lạnh lẽ khi Hoán Vân ngừng kể, gió thoảng nhẹ ngàn hương hoa mà lòng ai nấy đều nặng nề. Võ úa nước mắt khi Vân đọc hết bài thơ mẹ cô để lại. Võ nhớ về một hình bóng xa mờ. Mẹ. Mẹ Võ cũng là một người vợ, người mẹ bạc mệnh.

Hoán Vân ưỡ oải ngẩng lên nhìn hai anh em Văn:

- Đến một nửa năm sau em mới biết sự thật, người bảo vệ thấy em sống thác loạn bên ngoài, thấy Bảo mất việc làm, không tiền nuôi gia đình và biết mẹ em không trở lại, liền kể rõ cho em nghe. Em không tin, không thể nào tin đó là sự thật, nhưng ông ấy đã khiến em phải tin.

Ông viết một lá thư gửi ba em, thấy lá đơn thôi việc, trong thư ông nói, ông thấy lương tâm cắn rứt vì làm ngơ trước tội ác của ông. Và giờ đây ông nói ra chỉ vì ông không thể để Bảo và em trở thành như vậy. Đầu xanh tuổi trẻ có tội gì.

Lá thư em đích thân đưa cho ba, ông đọc, em nhìn và hiểu. Đó là sự thật. Từ đó, bé Cái Chuông - Phong Linh của mẹ đã chết, chỉ còn áng mây rực rỡ sắc màu tội lỗi mà thôi.

Cô chậm chậm đứng lên, nhìn quanh khu vườn nhỏ trong đêm tỏa hương theo lời tỏ tình của lá. Đến lúc phải rời nơi đây rời, bởi là chứng nhân nên cô không còn dịp quay về. Cô cúi đầu bước đi, Văn giữ tay cô lại, nghiêm mặt nói:

- Em đi đâu?

- Em phải về thôi - Cô rời rã nói, chột thềm men rượu để lãng quên.

Anh như thấu hiểu mọi suy nghĩ trong cô.

- Tại sao không nghĩ đến anh mà nghĩ đến rượu? Hoán Vân, em chưa tin anh sao lại kể với anh?

Cô thì thầm:

- Đó là lời xưng tội đầu tiên, và em không muốn được giải thoát bởi bất cứ ai. Em phải tự mình giải thoát tội lỗi gây ra. Mẹ em, giờ này đang ở một nơi nào đó, đang đau khổ héo mòn nghĩ đến người chồng bất nhân, đứa con bất hiếu, nước mắt chan cơm hay bà đã chết trong lạnh lẽo cô đơn.

Mặt cô tái xanh nhợt nhạt, cô vùng mạnh khỏi tay Văn chạy đến chiếc xe cô dựng, nói quyết liệt:

- Đừng cản em. Em không xứng đáng, em không thể vui trong hạnh phúc khi mẹ đang mòn mỏi ở một nơi nào đó. Văn. Em van anh. Đừng cản em.

Văn buông thõng tay, bối rối nhìn cô lên xe, biến mất.



**R**ời dòng hồi tưởng, Hoán Vân đến góc phòng lấy chiếc áo Văn mặc cho cô đêm đó. Chiếc áo cô đã giặt ủi cẩn thận, chỉ còn việc đi trả cho chủ nhân nhưng cô lại khôngỡ rời.

Đưa chiếc áo lên, cô hôn nhẹ và đỏ bừng mặt, nhớ hình dáng Văn, lần tiếng nói cười, nhớ môi anh lần hàm râu lún phún làm cô ngây ngất. Văn ơi, em nhớ anh, và em lại muốn lần tránh anh. Bốn hôm rồi, anh quay quắt tìm em. Em nhớ anh quay quắt mà đành phải trốn. Tình yêu sẽ làm em mềm yếu, làm em đắm chìm trong vòng tay anh, em sẽ quên lời nguyện, sẽ để mẹ hết dần mòn vì sầu hận ở một nơi nào đó. Ôi Văn! Không thể nào đâu. Em không xứng đáng đâu. Văn ơi!

- Anh đây.

Văn bình thản đứng trước cô. Tay khóa chốt cửa. Hoán Vân ngẩn ra. Cô đã khóa cửa ngoài, thả khóa ra ngoài, làm như đi vắng, sao anh đoán ra. Anh vô nhà bằng cách nào?

- Anh trèo tường vô - Hiểu hết mọi ý nghĩ trong đầu cô, anh nói. Mắt vẫn nhìn chăm, tia nhìn cháy bóng:

- Tại sao trốn anh? - Anh chụp tay cô bóp chặt.

Cô có thể dễ dàng "quăng" anh một cú ngoạn mục, nhưng cô như hết hơi sức. Chỉ nhìn anh đầy van lơn, lắc đầu khó nhọc và không nói được gì.

Văn cắn môi bực tức, vụt gầm lên:

- Anh yêu em. Yêu hết nỗi đau em phải chịu. Em yêu anh, đồng ý cho anh gánh chung niềm bất hạnh. Vậy rồi, em trốn anh, tại sao trốn anh? Liệu có trốn được cả đời chuyện trái tim mình không?

Cô quay mặt lấy lại vẻ khinh bạc, lạnh lùng:

- Chẳng có gì không được, nếu muốn.....
- Được. Nghĩa là em muốn quên anh để làm lại một Hoán Vân đắm chìm trong men rượu, tự đọa đày mình cho hết một đời. Đúng không?
- Mục đích của tôi là tìm kiếm.
- Còn mục đích của anh là em.

Anh làm li dử dội, giật mạnh tay, cô ngã chúi vào anh, khép chặt vòng tay, anh tìm môi cô quyết liệt, háo hức. Cô chống cự, mím môi, ngoảnh mặt, anh li lợm theo mãi, vẫn hàm râu lún phún, chà sát khắp cổ, mặt cô. Hoán Vân mềm nhũn, không kìm nổi lửa yêu, đành đón nhận môi anh.... lời anh dịu dàng như mật ngọt:

- Anh yêu em. Đừng trốn tránh con người thực của mình, đừng trốn tránh chuyện trái tim. Anh hứa sẽ cùng em đi tìm mẹ, tìm được mẹ rồi ta cưới nhau nhé. Chuông nhỏ của anh.

Cô ứa nước mắt. Đầu hàng anh trong niềm hạnh phúc. Anh rà môi uống cạn nước mắt cô. Bây giờ đến anh, tha hồ rền rĩ, qua từng nụ hôn trao nhau:

- Duyên phận thế nào để anh gặp em, một cô gái thật....khó ưa, rồi gặp mãi ở nhiều tình huống thật khó quên. Để rồi làm đảo lộn hết hình tượng người yêu, người vợ tương lai trong lòng anh. Anh muốn quên em lắm, Cái Chuông bé nhỏ ạ. Thế nhưng về Bến Tre gặp mẹ Ngà, người đàn bà không chồng, cơ cực, ngày hai buổi bán khoai, bấp nuôi con, kể rằng "Cái cô Linh đó, đã lột đến đồng bạc cuối cùng, đưa đi vô bệnh viện mổ bướu tử cung, lúc cổ xuống đây làm việc. Khi về cho thêm chiếc nhẫn vàng, biểu bán đi để bồi dưỡng nghỉ ngơi. Còn dư gửi lên cho Ngà để nó yên tâm ăn học. Anh lại nhớ em..... khờ người. Chưa hết, mới đây đi Long Khánh, anh gặp Anh Chiêu và cả nhà cổ chín người với hai đứa lớn dị tật vì chất độc màu da cam, anh được bà mẹ kể, em ngồi trong hóc tối căn nhà, nhìn bà chăm sóc hai đứa con tội nghiệp, khóc thật lặng lẽ. Em ngoài việc giúp Anh Chiêu ăn học, còn một tháng gửi cho năm trăm ngàn đồng để giúp bà nuôi hai đứa kia.

Ôi! Cái Chuông bé nhỏ xấu xí, mà tiếng vang như khánh ngọc trong veo. Anh tạ ơn trời đất, đã bịt mắt đàn ông khắp thế gian này để dành em lại cho anh. Cho nên anh thề với.... vong hồn má anh, sẽ không để em tuột khỏi tay anh biến mất thêm lần nào nữa cả. Em là của anh và anh... sung sướng... tặng anh... lại cho em. (Câu này nghe hay thiệt á, Ông này khôn đáo để)

- Xí! - Cô ngoảnh mặt để môi anh trượt dài sau tai. - Anh là người hư đốn, làm như quý lắm, toàn là.... lợi dụng người ta.

Anh nhâm nhi dái tai cô (đúng là dân nhậu), khiến cô tê dại cả người:

- Hình như em nói lộn, là em quyến rũ anh trong nhiều tình huống chết người. Lúc thì nằm dưới nước ướt nhep, bắt anh bồng chạy, khiến "vòng một" "vòng hai" chọc anh.....gai người, lúc thì làm Eva trong vườn Địa Đàng, mời

anh... vô ngắ. Ái da! Đau anh! Trời ơi! Em chẳng những biết đấm, biết đá, còn biết ngắ, biết nhéo nữa sao?

- Ai biếu anh...

- Em biếu chớ ai (đúng là miệng lưỡi nhà báo)

Theo câu nói là môi anh, và đôi môi táo tợn kiếm tìm. Hoán Vân buông thả, để mặc xác thân cảm nhận mọi khoái cảm. Mai ta đi rồi, tiếp tục tìm kiếm mẹ, lần này hành trang mang theo là nỗi nhớ anh khắc khoải từng giờ. Văn ơi! Em chưa nói hết với anh những gì muốn nói nhưng em hứa sẽ giải quyết chu toàn. Có điều chẳng biết trời cao có xót thương, cho em tìm được mẹ không?

Cơ thể Hoán Vân cứng lại dưới bàn tay Văn, anh biết ngay tại sao, đỡ cô ngồi dậy anh hỏi:

- Em nghĩ đến mẹ phải không?

Cô khẽ gật đầu:

- Nhưng không thấy đau khổ bất lực nữa, tình yêu anh giúp em niềm tin sẽ tìm được mẹ. Văn. Mai em đi rồi.

- Đi đến đâu?

Văn dần cơn sôi nổi trong lòng bằng cách châm điều thuốc. Quái quỷ gì khiến anh từ ngày ấy đến giờ luôn khao khát, nhớ nhung cô.

- Em đi cao nguyên, sớm nhất tháng sau mới về.

Tim Văn nhức nhối, không thể cản cô, đó là công việc. Anh nhớ đến Wong-Quân gọi về làm phó cho lão, em không chịu. Thế là bỏ.

Văn định nói rồi lại thôi. Anh đang nhờ nhiều bạn bè ở ủy ban dân số, bộ công an, tìm kiếm một người tên Huyền Vi, hy vọng chỉ thị từ trên xuống sẽ khiến từng địa phương hết lòng truy tìm. Nhưng anh linh cảm, mẹ Hoán Vân đã từ bỏ tên tuổi mình, như đã từ bỏ quá khứ buồn đau.

- Mẹ có gì đặc biệt giúp ta nhận dạng dễ không?

- Không có, ngoại trừ mẹ rất thích nghe tiếng reo chuông gió.

Hoán Vân mở valy lấy ra cái chuông gió đưa cho Văn:

- Cái chuông này mẹ mua ở Đài Loan tặng em năm thi đậu đại học. Hôm mẹ bỏ đi, không mang theo gì ngoài cái chuông gió rất lớn của mẹ, treo ngay cửa phòng, từ hồi lấy ba.

- Mẹ thích chuông gió nên đặt tên em là Phong Linh?

Hoán Vân đưa luôn cho Văn tấm hình mẹ cô được lồng trong khung kính cẩn thận. Mắt cô đăm đăm nỗi buồn:

- Mẹ nói, lúc em còn bé tẹo thường cười rất to, và cười hoài cả ngày như tiếng chuông gió reo nên đặt tên Phong Linh. Nhưng ba không chịu, ba nói con



gái họ Ông Quảng Nam phải là áng mây lành rục rờ nên đặt tên Hoán Vân. Hôm mẹ đi, mang theo tất cả hình, bóng, may mà hồi em đi học mang theo vài tấm mới còn.

Văn chăm chú nhìn ảnh bà Huyền Vi, Hoán Vân giống mẹ, kể cả vàng trán cao thông minh, bướng bỉnh, kể cả gương mặt che giấu nỗi buồn, không có nụ cười.

Bất giác Văn buột miệng:

- Mẹ em không có hạnh phúc.

Nét mặt Hoán Vân co rúm nỗi đau. Văn siết chặt tay cô, nghiêm trang nói:

- Anh hứa đem hạnh phúc về cho em.

Cô thì thầm như thốt lời nguyện:

- Nếu không tìm được mẹ, em không xứng đáng có được bất cứ niềm hạnh phúc nào.

Văn lạnh người khi thấy nét mặt người yêu. Nét mặt nàng mới nồng nàn lửa yêu thương, mới buồn đau giận ghét, giờ trở nên trơ trơ lạnh lẽo, xám xịt, đầy góc cạnh xấu xí như tượng đá trăm tuổi.